

Трудътъ прави човѣка уменъ и доволенъ.

(Разказва единъ воененъ лѣкаръ).

I. Ковачътъ Мехмедъ.

омните ли ковачътъ Мехмедъ отъ нашето село? Циганинъ бѣше, но на другитѣ цигани малко приличаше. „Вий сте мързеливци и просяци“, викаше имъ той.

„Мразя ги азъ, братя, мразя просията, горчивъ ми е просяшкиятъ залъкъ!“ се обръщаше той къмъ надомлитѣ, да имъ стѣга сѣчивата, орачи и копачи-българи. „Съ трудъ изкарай си хлѣба, па го хапни сладко, сладко...“

„Чукъ-чукъ! тропа-тропъ, чука-чукъ!“ Кънти наковалнята подъ здравата ковашка дѣсница прѣзъ цѣлия день.

II. Асанчо прилича на баща си.

— Искамъ четмо и писмо да науча, тате! Бива ли да ида въ селското школо? — рече еднажъ шестгодишното циганче.

— Бива, иди! съгласи се ковачътъ.

Дойде Асанчо въ училището при насъ и се залови за работа: пише, смѣта, чете. Като пръвъ ученикъ изкара отдѣленията. А подиръ туй Асанчо залови бащиния си занаятъ, защото стариятъ ковачъ взе да отслабва.